

Χίος, 2026

-Μπαμπά με πήγαν στον διευθυντή σήμερα.

-Γιατί γιέ μου;

-Κατά τη διάρκεια του αγώνα μπάσκετ αποκάλεσα έναν συμμαθητή μου άχρηστο, βρωμιάρη Αλβανό γιατί δεν μου έδωσε πάσα εγκαίρως.

-Υπήρχε λόγος που τον προσέβαλλες έτσι;

-Μα απλά ανέφερα την εθνικότητα του μπαμπά, δεν έκανε κάτι κακό ούτε είχα πρόθεση να τον προσβάλλω.

-Δεν έχεις δίκιο καθώς έτσι όπως αποκάλεσες αυτό το παιδί είναι σαν να προσδίδεις τα χαρακτηριστικά βρωμιάρης και άχρηστος σε όλους τους Αλβανούς. Πάρε λίγη ώρα να σκεφτείς αν εσένα θα σου άρεσε να σε αποκαλούσαν βρωμιάρη κι άχρηστο Έλληνα. Δεν θα ένιωθες προσβεβλημένος; Σκέψου πόσο ρατσιστικά και άδικα έπραξες αλλά και πόσα παιδιά υποφέρουν καθημερινά από ισοπεδωτικά και γεμάτα προκαταλήψεις σχόλια σαν τα δικό σου.

-Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω τι έκανα λάθος.

-Γιέ μου, άκου με προσεκτικά για να σου γίνει μάθημα ζωής η σημερινή ημέρα.

Ο πατέρας κατευθύνθηκε προς την αποθήκη. Γυρίζοντας, στα ταλαιπωρημένα χέρια κρατούσε ένα σκονισμένο βιβλίο. Ήταν μαύρο και φαινόταν αρκετά παλιό. Σίγουρα δεν είχε χρησιμοποιηθεί ή ανοιχτεί πρόσφατα. Δεν ήταν ιδιαίτερο ούτε εμφανίσιμο. Τα δάχτυλα του πατέρα γλίστρησαν στις πρώτες σελίδες του βιβλίου και με μια δυνατή, κρυστάλλινη φωνή άρχιζε να διαβάζει το περιεχόμενό του.

Ιούλιος 2013

Η Βομβάη δεν είναι πια ίδια. Το καταλαβαίνω, το νιώθω, το έχω αποδεχτεί. Η οικογένειά μου αντιμετωπίζει προβλήματα καθώς ο πατέρας μου δεν είναι μαζί μας. Δεν είναι εύκολη για εκείνον η ξενιτιά. Έτσι δηλαδή καταλαβαίνω από τα λίγα γράμματα που λάβαμε από εκείνον. Δεν μας στέλνει πολλά χρήματα για να συντηρηθούμε και τα περισσότερα από αυτά, μας τα παίρνει το κράτος. Η ζωή εδώ γίνεται κάθε μέρα όλο και πιο δύσκολη και η μητέρα λέει ότι πρέπει να φύγουμε διότι το μέλλον θα φαντάζει χλωμό για τα μικρότερα μου αδέρφια.

Σεπτέμβριος 2013

Σήμερα είναι η μέρα που εγκαταλείπω την Ινδία μαζί με την οικογένειά μου. Θα φύγουμε με πλοiάριο από την Βομβάη για να πάμε στην Ελλάδα. Χρειάζονται πολλά χρήματα για να εξασφαλίσεις μια θέση εκεί. Η μητέρα μου μαζεύει 2 χρόνια αυτά τα χρήματα σε ένα πλήλιο σκεύος που μοιάζει με κουμπάρα. Θυμάμαι όταν ήμουν πιο μικρός την ρωτούσα συνέχεια τι είχε εκεί μέσα και η μόνη της απάντηση ήταν: «Το μέλλον μας γιέ μου, θα φύγουμε, θα φύγουμε» Τώρα όμως ξέρω τι εννοούσε, κάτι το οποίο για να καταλάβω πριν δύο χρόνια

έπρεπε να την κοιτάξω στα μάτια, ξέροντας κάθε φορά ότι θα μου πει να κάνω υπομονή. Σήμερα η υπομονή τελειώνει. Δεν ξέρω πώς είναι το μέρος που θα πάμε. Αν και θα έπρεπε, δεν με νοιάζει γιατί η μόνη μου πίκρα είναι η πατρίδα που αφήνω πίσω, οι φίλοι, οι συνάνθρωποι, ο πολιτισμός μου. Πώς να είμαι σίγουρος ότι εκεί που θα πάω θα υπάρχει ασφάλεια για εμένα, σπίτι αλλά και προοπτικές για το μέλλον. Δεν το ξέρω. Μπορεί να μην φτάσω ποτέ εκεί και η θάλασσα να καταπιεί εμένα κι αυτούς που αγαπώ. Μπορεί και όχι όμως αλλά δεν το ξέρω. Ρισκάρω, αλλά αυτό κάνω όλη μου τη ζωή. Γιατί να το αρνηθώ τώρα;

Οι μέρες στο πλοiάριο περνούν γρήγορα και η αγωνία μου αναζωπυρώνεται συνεχώς. Το μόνο που με καθησυχάζει είναι το γεμάτο ελπίδα βλέμμα της μητέρας μου. Δεν ξέρει αν προσποιείται για τα δίδυμα πεντάχρονα αδέρφια μου, τον Αλί και τον Μοχάμεντ, αλλά αν και προσποίηση μου δίνει δύναμη. Δεν είμαστε τα μόνα παιδιά εδώ. Βρέφη κλαίνε συνεχώς και νεαρές μητέρες προσπαθούν να τα ηρεμήσουν δίνοντάς τους γάλα ή από τα άλλα λιγοστά τρόφιμα που έχουμε μαζί μας. Κάθε φορά που τα βλέπω δακρύζω. Για τα πιο πολλά από αυτά δεν υπάρχει μέλλον, ούτε ελπίδες. Φοβάμαι να μεγαλώσω, πόσο μάλλον να κάνω και δική μου οικογένεια. Ποιος ο λόγος να φέρνουμε παιδιά στον κόσμο που μεγαλώνουν μακριά από την πατρίδα τους και βιώνουν τρομακτικές εμπειρίες. Φοβάμαι να ενταχθώ στον νέο κόσμο που μας περιμένει. Φοβάμαι τα λάθη που μπορεί αν στοιχίσουν την ασφάλεια αλλά και την ζωή στην χειρότερη περίπτωση της οικογενείας μου. Φοβάμαι.

Φτάσαμε στην Χίο. Μου είπαν ότι είναι νησί της Ελλάδας και ότι είναι πολύ πιο προσβάσιμο από την πρωτεύουσα. Δεν ήθελα να πάω στην πρωτεύουσα. Ούτε εδώ θέλω να βρισκομαι. Καθώς κατεβαίναμε από το πλοiάριο η μητέρα μου, μου έδωσε το χέρι της και με το άλλο κρατούσε δίπλα της τα δίδυμα αδέρφια μου. Μου έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο και μου ψιθύρισα γλύκα στο αυτί: «Εδώ είναι η πατρίδα μας πια. Εδώ είναι το μέλλον μας Αζίζ» Το δάκρυ της κύλησε στο μάγουλο μου και δεν δίστασα να κλάψω κι εγώ. Άραγε τι μας περιμένει εδώ;

Νοέμβριος 2013

Οι πρώτοι δύο μήνες στην νέα μας πρωτεύουσα μου φάνηκαν αιώνιας. Η ζωή στο κατάλυμα για τους μετανάστες είναι δύσκολη όμως έχω κάνει φίλους εδώ, ανθρώπους που βρίσκονται στην ίδια θέση με εμένα. Ανθρώπους που έχουν αφήσει τον τόπο τους και τις συνήθειές τους με την ελπίδα ότι κάπου αλλού μπορούν επενδύουν σε μια καλύτερη ζωή και να βρουν την δική τους Ιθάκη.

Τα μέρη εδώ δεν μου θυμίζουν την Βομβάη. Δεν μου αρέσει να βγαίνω στον δρόμο παρά το γεγονός ότι πρέπει να βοηθάω την μαμά μου στην δουλειά της για να κερδίζουμε κάποια χρήματα. Λαμβάνω καθημερινά πολύ αρνητικές συμπεριφορές από τους ανθρώπους γύρω μου. Το απαξιωτικό τους βλέμμα, η έκφραση αηδίας που διαγράφεται στα πρόσωπά τους κάθε φορά που περνούν από δίπλα μου, μου προκαλούν έντονη θλίψη. Μια φορά κατά λάθος ακούμπησα μια κυρία όταν περπατούσα στον δρόμο κι εκείνη άρχισε να υστεριάζει. Έβγαλε αμέσως από την τσάντα της ένα υγρό μαντήλι και σκούπισε την περιοχή όπου την άγγιξα. Ξέσπασα σε λυγμούς. Νιώθω ότι δεν γίνομαι ούτε εγώ αλλά ούτε και η οικογένειά μου αποδεκτοί εδώ. Μάλλον οι ελπίδες που είχα για μια καλύτερη ζωή, γίνονται ακτίνες φωτός πάνω σε ένα θολό από το μίσος του κόσμου τζάμι.

Ιανουάριος 2014

Άλλαξε η χρονιά! Πρώτη φορά καλώς όρισα τον καινούριο χρόνο στην νέα μου πατρίδα. Τα πράγματα γίνονται καλύτερα εδώ. Έχω αρχίσει να μαθαίνω ελληνικά και φοιτώ στην Ε΄ τάξη του Δημοτικού. Χαίρομαι για όσα μαθαίνω και με ενθουσιασμό και υπευθυνότητα κάθε φορά, διδάσκω τα αδέρφια μου. Είναι μικρά ακόμα και δεν πάνε στο σχολείο αλλά θέλουν κι εκείνα να μάθουν όπως ακριβώς κι εγώ.

Σήμερα, έκλαψα για πρώτη φορά στο σχολείο. Ο Γιώργος με αποκάλεσε αμόρφωτο μαύρο και οι άλλοι μου συμμαθητές άρχισαν να γελούν μαζί μου. Κάτι μέσα μου πέθανε καθώς όλοι αυτοί που προσδοκούσα να αποκτήσω ως φίλους, με θεωρούσαν απόκληρο και ανάξιο της φιλίας τους. Τίποτα όμως δεν θα με κάνει να λυγίσω γιατί ξέρω ότι γύρω μου έχω κάποιους που με αγαπάνε και σίγουρα στον κόσμο υπάρχουν τόσοι άλλοι που στο μέλλον μπορεί να αποκαλέσω δικούς μου ανθρώπους. Δεν θα είμαι για πάντα ο καινούριος, ούτε ο μετανάστης. Πρέπει να περάσει καιρός.

Ο πατέρας έκλεισε το μαύρο βιβλίο και κοίταξε τον γιο του, γεμάτος με δάκρυα στα μάτια.

-Λοιπόν γιε μου ελπίζω να κατάλαβες πόσο δύσκολο είναι για κάποιους ανθρώπους να νιώσουν αποδεχτοί σε μια κοινωνία αλλά και ότι πολλοί από αυτούς έχουν ταλαιπωρηθεί αρκετά συναισθηματικά. Κατανόησες λοιπόν γιατί ήσουν λάθος απέναντι στον συμμαθητή σου;

Ο γιός γεμάτος μετάνοια και κατανόηση έγνεψε καταφατικά κι απάντησε «Ναι πατέρα μου, όμως εξήγησέ μου πώς βρέθηκε στα χέρια σου το ημερολόγιο ενός μετανάστη από την Ινδία;»

-Εγώ κι ο Αζίζ βρεθήκαμε στο ίδιο Γυμνάσιο και γίναμε αχώριστοί φίλοι. Πριν γνωρίσω την μητέρα σου, έγινε ένας καυγάς με κάτι φανατικούς και ο Αζίζ απεβίωσε άδοξα. Πριν πεθάνει μου ζήτησε να κρατήσω το ημερολόγιο του για να θυμάμαι κάτι από εκείνον, κι έτσι έκανα. Απλά πρέπει να καταλάβουμε όλοι ότι αν δεν τελειώσουμε το μίσος και την ρατσιστική μας συμπεριφορά, θα μας τελειώσει αυτή.

Ιούλιος 2014

Σήμερα έκανα έναν φίλο, τον λένε Νίκο κι έχουμε τόσο πολλά κοινά. Είναι ο μόνος άνθρωπος που αρχίζω να νιώθω κοντά μου μετά την οικογένεια μου. Τελικά υπάρχει μέλλον εδώ. Μόνο αν πιστέψεις κι αν παλέψεις για την ζωή.